

РЕШЕНИЕ

№ 4570

гр. София, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 164 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА**

при участието на секретаря **ЕВА ЮЛ. ИВАНОВА**
като разглежда докладваното от **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА** Гражданско дело № 20221110117614 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са установителни искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 59, ал.1 ЗЗД и чл. 422, ал.1 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД.

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, подадена от [***], ЕИК [***] срещу О[***], БУЛСТАТ [***], като собственик на топлоснабден имот - **Магазин-склад**, с адрес в [***], с присъединен **абонатен № [***]**, дължи в резултат на неоснователно обогатяване сумата от общо 1258, 05 лв., от която сума **1019,80 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството и потребена от ответника, топлинна енергия в периода от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г., вкл. суми, отразени в изравнителни сметки за същия период, ведно със законна лихва от 19.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане; **217,81 лв.**, представляваща лихва за забава за периода от 01.12.2018 г. до 15.11.2021 г.; сумата от **15,72 лв.**, представляваща главница за ДР за периода от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва от 19.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане и сумата от **4,72 лв.**, представляваща лихва за забава за периода от 01.12.2018 г. до 15.11.2021 г., за които суми има издадена заповед за изпълнение от 12.01.2022 г. по ч. гр. дело № 66236/2021 г. по описа на СРС, 164-и състав.

Ищецът [***], ЕИК [***], твърди, че ответникът **О[***]**, БУЛСТАТ [***], не е сключил договор за продажба на топлинна енергия за стопански нужди, съобразно действащото законодателство в сферата на енергетиката, но е използвал и не е заплатил

стойността на потребената топлинна енергия за топлоснабден имот: Магазин-склад, с адрес в [***], с присъединен **абонатен № [***]**. Посочва, че ответното дружество като не е сключило писмен договор, при приложение на относимите към момента на продажбата ОУ за продажба на ТЕ за стопански нужди /приложените към ИМ такива/, се е обогатило без основание за сметка на дружеството-снабдител и дължи да му върне онова, с което се е обогатил до размера на обедняването. Посочва се, че партидата за процесния имот била открита служебно на ответното дружество през 2018 г. Заявява, че за процесния период били в сила Общи условия за продажба на ТЕ за стопански нужди, одобрени с Решение № ОУ-043/12.07.2002 г. на ДЕКВР, Решение № ОУ-013/06.03.2006 г. на ДЕКВР, както и Общи условия, одобрени с Решение № ОУ-033/08.10.2007 г. на ДЕКВР. Поддържа, че топлоснабденият имот се намирал в сграда-етажна собственост, в която разпределението на топлинна енергия било извършвано от [***] съобразно сключения между това дружество и сградата в етажна собственост договор. Ищецът моли съда да признае за установено, че ответникът му дължи заявените суми. Правният интерес от предявените искове ищецът обосновава с подаденото от ответника възражение по чл. 414 ГПК срещу издадената за посочените суми в негова полза заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК и с даденото указание от съда в разпореждане по ч. гр. дело № 66236/2021 г. по описа на СРС, 164-и състав. Претендира разноси. Ищецът е представил писмените доказателства, с които разполага, като е заявил и допълнителни доказателствени искания, в т.ч. изслушване на съдебно-техническа експертиза и съдебно-счетоводна експертиза, които са били допуснати от съда и събрани с участието на страните в хода на съдебното дирене. Приложено по делото е и ч. гр. дело № 66236/2021 г. по описа на СРС, 164-и състав.

Конституираното по искане на ищеца в производството, трето лице-помагач, дружество за дялово разпределение „[***]“ ЕООД, изразява становище за основателност на исковете и представя като доказателства по делото, намиращите се в негово държане документи, касаещи извършеното в имота дялово разпределение и отчет на уредите.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника О[***], БУЛСТАТ [***], с който оспорва иска като недопустим и неоснователен. Поддържа, че за процесния период имотът е бил необитаем и не е бил използван. Твърди, че не е получавал покана за сключване на договор с ищеца. Оспорва да се прилагат Общите условия за продажба на ТЕ за стопански нужди на [***] за процесния период, тъй като между страните не е съществувало облигационно отношение. Оспорва да е получил фактури от ищеца, респективно оспорва такива да са били издавани такива. Релевира възражение за изтекла погасителна давност. Оспорва да е получил покана за плащане на процесните суми, с оглед което поддържа недължимостта и на вземанията за лихви за забава. Оспорва да дължи и суми за дялово разпределение, тъй като сключения между ЕС, в която се намира процесния имот – магазин-склад и [***], не го обвързвал.

Съдът, за да се произнесе, взе предвид заявените от страните становища и приетите по делото доказателства и установи от фактическа и правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. 59 33Д:

От приложеното към настоящото дело частно гр. дело № 66236/2021 г. по описа на СРС, 164 с-в, се установява, че срещу ответника въз основа на заявление на [***] е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК за сумите, които са предмет на настоящото производство. В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК ответникът е депозирал възражение срещу заповедта за изпълнение. Исковата молба е предявена на 01.04.2022г., като на тази дата са представени и доказателства за предявения иск. С оглед на изложеното, съдът счита, че предявените в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК установителни искове са допустими и като такива следва да бъдат разгледани по същество.

С доклада по делото, съдът е разпределил доказателствената тежест за релевантните факти по предявения иск за неоснователно обогатяване, като е указал на ищеца да докаже: **обедняването си – количеството и цената на доставената през исковия период топлинна енергия, обогатяването на посочения в ИМ ответник, т.е. че последния е ползвал доставената до обекта топлинна енергия, както и наличието на връзка между обогатяването и обедняването** – че енергията е доставяна до имота на ответника, при липса на валидно основание за това имуществено разместване в отношенията между двата субекта. В тежест на ответника съответно е възложено да докажат правоизключващите си твърдения или погасяване на задълженията си.

По делото липсват доказателства, а и не се твърди, страните да са подписали договор за продажба на топлинна енергия за процесния период, за стопански нужди. Следователно, за процесния период между страните не са съществували облигационни отношения по договор за продажба.

Съгласно разпоредбите на § 1, т. 43 от ДР на ЗЕ (приложима редакция за процесния период) потребител на енергия или природен газ за стопански нужди е физическо или юридическо лице, което купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за стопански нужди, като продажбата на топлинна енергия за стопански нужди се извършва въз основа на писмен договор при общи условия, сключен между топлопреносното предприятие и потребителя – арг. чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ.

В настоящия случай ищцовата претенция се основава на твърденията за липса на сключен писмен договор между страните и наличието на неоснователно обогатяване от ответника, т.е. исковете са предявени на извъндоговорно основание.

От приетите по делото писмени доказателства, в т.ч. представените от третото лице-помагач [***] такива /индивидуални справки за отопление и топла вода – 3 бр./ се установява, че същите са издадени на името на К. Л. Б. (за периода от 01.05.2018 г. до 30.11.2018 г.) и на [***] (за периода от 01.12.2019 г. до 30.04.2020 г.), като същите са относими към аб.№ [***], разкрит от ищеца още през 1996 г. за обслужване на имот, посочен като Магазин 1 и 2, заедно с канцелария и складови помещения, преустроен в ресторант, съгласно договор за наем от 01.04.1996 г., с отопляем обем от 338 куб.м. и първи титуляр на партидата – [***]

Видно от историята на този имот и смяната на титулярите на партида за аб. № [***] /описана от ищеца във вътрешен документ с рег. Иднeкс К-245/11.01.2019 г., на л.38 от делото, в резултат на новооткрити партиди с други титуляри и абонатни номера, след разделяне на имота, е бил коригиран отопляемия обем по партидата с аб. № [***] и титуляр [***] от 338 куб. м. на 148 куб. м., колкото се твърди, че е отопляемия обем и на процесния магазин-склад, като е посочено, че този абонатен номер обслужва вече само т.нар. складови помещения. По отношение на магазин 1 била открита нова партида с аб. № 360799 и титуляр Н.А.а, а за магазин 2 е открита партида с аб. № 354913 и титуляр [***] и с посочен собственик К.Б..

От приетите доказателства, не става ясно кога и поради каква причина е извършена актуализация на титуляря на партидата за ползваните от [***] до 2017 г. складови помещения на [***], на които е бил присъединен аб.№ [***] при ищеца, и същата е заведена служебно на настоящия ответник О[***].

От приетия по делото като доказателство Акт за държавна собственост /на л.39/ се установява, че е актуван през 2003 г. като държавна собственост, недвижим имот, първоначално описан като „Магазин с около 400 кв.м., състоящ се от един етаж и изба“, а през 2005 г. на осн. Чл.72 от ЗДС и Инвестиционен проект- заснемане на обект е направено следното вписване и допълнение на описанието на имота, като : „Магазин-склад с вход откъм [***], между двата входа на жилищната сграда, с административен адрес [***] [***], със застроена площ от 364,20 кв.м., заедно с принадлежащото му мазе, находящо се в южната част под магазина, със ЗП от 272, 09 кв.м., заедно със съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху дворното място, представляващо УПИ 2 от кв.19, зона Г-14, одобрен със Заповед № 31/112.2001 г. на Столичен общински съвет“. Така описания недвижим имот е бил предоставен на [***], на осн.чл.18 от ЗДС.

По делото няма данни за разпореждане с описания по-горе в АДС недвижим имот от страна на [***], след 2005 г. в полза на трето лице.

Същевременно съдът не намира по делото и достатъчно убедителни доказателства за идентичност на недвижимия имот, описан в ИМ като „*магазин-склад, находящ се в гр. София, общ. „[***]“, [***] [***]*“, за който се претендират процесните суми, описания във вътрешния документ на [***] на л.38 от делото, недвижим имот с присъединен аб. № [***], като „*складови помещения с отопляем обем от 148 куб.м., находящи с в гр. София, [***]*“ и посочения в индивидуалните справки за отопление и топла вода, представени от [***], топлоснабден обект, описан като: „*магазин 2, находящ се в гр. София, [***], вх.1*“.

Предявеният иск е с правно основание чл. 59 от ЗЗД и страните не са обвързани от представените по делото Общи условия за доставка на ТЕ за стопански нужди. Следователно същественото за настоящия спор е кой реално е ползвал имота, а не кой е неговият собственик.

При изрично заявеното от ответника възражение, че не е ползвал имота и не е потребявал топлинна енергия в същия, ищеца не проведе пълно и главно доказване на

възложения му в доказателствена тежест факт на обогатяването на ответника със стойността на реално потребената от него, доставена от ищеца до имота, топлинна енергия.

По делото няма нито едно доказателство, от което да се направи еднозначен извод, че ответника е собственик точно на описания в ИМ недвижим имот /посочен като магазин-склад на [***] [***]/, до който ищеца твърди да е доставял топлинна енергия, а ответника в лицето на [***] да е фактически потребил същата и респ. да се е обогатил със стойността ѝ.

При липсата на възможност топлопреносното предприятие да търси стойността на доставената топлинна енергия на договорно основание, то същото разполага с правата по чл. 59, ал.1 ЗЗД, с която норма законодателят е предвидил, че всеки, който се е обогатил без основание за сметка на друго, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването.

Фактическият състав на неоснователното обогатяване на разглежданото основание включва кумулативната даденост на следните елементи: обогатяване на ответника, обедняване на ищеца, които произтичат от един общ факт или обща група факти и това разместване на блага да е настъпило без основание.

Обогатяването може да е в резултат на спестяване на разходи, които обогатилото се лице е следвало да извърши, увеличаване на имуществото му или намаляване на пасивите му.

От приетите по делото доказателства в тяхната съвкупност се установява, че процесния недвижим имот съставлява търговски обект /склад, магазин/, т.е. е с предназначение за търговска дейност, следователно и доставената до него топлинна енергия е такава за небитови нужди, но не се установява безспорно кой е фактическият потребител на тази енергия.

От съвкупния анализ на приетите доказателства в т.ч. приетите заключения по изслушаните експертизи се установява твърдяното от ищеца обедняване – с доставеното до обекта количество на ТЕ и нейната стойност през исковия период, но не се установява това да е за сметка на обогатяването на посочения в ИМ ответник, т.е. липсва връзка между двете.

Отделно от това, по отношение на претендираната главница за ДР не се установява ищеца да е заплатил към ТЛП стойността на извършената от него услуга, т.е. да е обеднял с тази сума, поради което и за него няма основание да търси възстановяването ѝ от ответника. Същата е дължима от потребителя на енергията, като в производството не се установи безспорно това да е ответникът по делото и именно той да се е обогатил със стойността ѝ. Не са представени доказателства, че ищецът е заплатил сумата за дялово разпределение на ТЛП, поради което за ищецът липсва основание да търси тази сума от ответника на извъндоговорно основание.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че посочения в ИМ ответник, в лицето на [***], не е пасивно легитимиран да отговаря по предявените искове по чл.59 от ЗЗД, тъй като ищецът при условията на пълно и главно доказване не установи съществуваща връзка

между собственото си обедняване и твърдяното обогатяване на ответника за сметка на ищеца, със стойността на доставената/потребена в имота топлинна енергия и стойността на извършваната услуга по дялово разпределение.

Предвид изложеното искът по [чл. 422, ал.1 ГПК](#) във връзка с [чл. 59, ал.1 ЗЗД](#) се явява недоказан по основание, поради което и следва да се отхвърли за пълните предявени размери от 1019,80 лв. за главницата за ТЕ и 15,72 лв. – за главницата за ДР.

Относно иска с правно основание по [чл. 422, ал.1 ГПК](#) вр. с [чл.86 ал.1 от ЗЗД](#):

С оглед неоснователността на главните искове неоснователни се явяват и акцесорните искове за мораторните лихви върху двете главници за ТЕ и ДР. Същите са неоснователни и поради следното:

Обезщетението за несвоевременно изпълнение на парично задължение има акцесорен характер и възниква от момента на изпадане на длъжника в забава по отношение на главното му задължение. Според [чл. 86, ал. 1 ЗЗД](#) при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата.

В случая не намират приложение и Общите условия за продажба на топлинна енергия за стопански нужди от ищеца, тъй като главното вземане на ищеца черпи своето основание от института на неоснователното обогатяване, а не от сключен между страните договор, действащ в исковия период.

Съгласно разпоредбата на [чл. 84, ал.2 ЗЗД](#), когато няма определен срок за изпълнение, какъвто е и даденият казус, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. В хипотезата на [чл. 59, ал.1 ЗЗД](#) вземането е изискуемо от деня на разместване на благата, тъй като неоснователността на преминаване на благата съществува при самото преминаване, а не в някой последващ момент, като същото не е обвързано със срок, поради което кредиторът може да иска изпълнението му веднага.

Вземането за обезщетение за мораторна лихва при общия фактически състав на неоснователно обогатяване по [чл. 59, ал.1 ЗЗД](#) възниква от деня на забавата на длъжника, която при липсата на определен срок настъпва след покана на кредитора.

Поканата за заплащане на обезщетение има значение за определяне на началния момент, от който длъжникът изпада в забава и ще дължи обезщетение по [чл. 86, ал.1 ЗЗД](#) в размер на законната лихва върху сумата, с която неоснователно се е обогатил /в посочения смисъл е и задължителната съдебна практика, обективирана в решение № 394/27.11.2015 г. по гр.д.№ 3 034/2015 г. на ВКС, IV ГО; решение № 218/29. 12.2015 г. по гр.д.№ 7310/2014 г. на ВКС, I ГО; решение № 48/10.09.2012 г. по т.д.№ 237/ 2011 г. на ВКС, II ТО; решение № 706/30.12.2010 г. по гр.д.№ 1769/2009 г. на ВКС, III ГО; решение № 113/29.08.2012 г. по т.д. № 396/2011 г. на ВКС, II ТО, постановени по реда на вече отменения [чл. 290 ГПК](#) и др./.

По делото не е представена от страна на ищцовото дружество покана, надлежно връчена на ответника, преди подаване на исковата молба, поради което исковата претенция по чл. 86, ал.1 ЗЗД за сумата от 217,81 лв. представляваща закона лихва върху главницата за ТЕ и 4,72 лв. – мораторна лихва върху главницата за ДР, дължими за периода от 01.12.2018 г. до 15.11.2021 г., се явяват изцяло неоснователни и на това основание.

По разноските:

Предвид изхода на делото и изрично направеното своевременно искане от процесуалният представител на ответника за присъждане на такива, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК на последния се дължат изцяло сторените от него разноски по делото.

Ответникът претендира единствено юрисконсултско възнаграждение, като на осн. чл.78, ал.8 от ГПК съдът определя такова да му се дължи в минимален размер от 100 лв., предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Така мотивиран, на основание чл. 235, ал.1 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „[***]” ЕАД, ЕИК [***], със седалище и адрес на управление: [***] срещу О[***], БУЛСТАТ [***], със седалище и адрес на управление [***] искове с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. с чл. 59 ЗЗД и чл.86 от ЗЗД, за сумата от общо 1 258,05 лв., от която сума 1 019,80 лв., представляваща цена на доставена от дружеството и потребена от ответника, топлинна енергия в периода от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г., _вкл. суми, отразени в изравнителни сметки за същия период, ведно със законна лихва от 19.11.2021 г., до окончателното ѝ изплащане; 217,81 лв., представляваща лихва за забава върху главницата за ТЕ, дължима за периода от 01.12.2018 г. до 15.11.2021 г.; сумата от 15,72 лв., представляваща главница за ДР за периода от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва от 19.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане и сумата от 4,72 лв., представляваща лихва за забава върху главницата за ДР, дължима за периода от 01.12.2018 г. до 15.11.2021 г., за които суми има издадена заповед за изпълнение от 12.01.2022 г. по ч. гр. дело № 66236/2021 г. по описа на СРС, 164-и състав, като **неоснователни и недоказани**.

ОСЪЖДА на осн. чл.78, ал.3 от ГПК [***], ЕИК [***] да заплати на О[***], БУЛСТАТ [***], със седалище и адрес на управление [***] сумата от **100 лв.** представляваща дължимите се ответника съдебни разноски в производството, за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ищеца - „[***]”ЕООД с ЕИК:[***], със седалище и адрес на управление в [***]

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от съобщаването му на страните, чрез връчване на препис от същото.

Съдия при Софийски районен съд: _____